

København, den 5. oktober 2017.

Hørings svar over udkast til lov om ændring af udlændingeloven (Kvoteflytningen) Sagsnr. 2017-6285.

Ved mail af 9. september 2017 har Udlændinge- og Integrationsministeriet fremsendt udkast til ny ordning for kvoteflytninge og anmodet om Amnesty Internationals eventuelle bemærkninger til udkastet.

Generelle bemærkninger

Forslaget vil ophæve de nuværende faste aftaler mellem Danmark og FN's Flygtningehøjkommissariat (UNHCR) om at genbosætte 1500 flygtninge over tre år - med cirka 500 om året - hvor flygtningene er udvalgt og indstillet af UNHCR til genbosætning.

Efter forslaget vil det fremover være udlændinge- og integrationsministeren, der hvert år afgør, om Danmark skal modtage nogen kvoteflytninge til genbosættelse det pågældende år, og hvor mange inden for rammen på 500 flygtninge. Der vil således ikke være nogen fast ramme. Hvert år vil ministeren beslutte, om - og i bekræftende fald hvor mange - Danmark skal modtage flygtninge til genbosætning.

Det væsentlige nye ved forslaget er, at der indføres en lang række nye kriterier – om *herboende* udlændinges uddannelsesniveau, jobfrekvens, sprogkundskaber, kriminalitetsniveau etc,- som ministeren kan inddrage i sin vurdering af, om Danmark skal

modtage nogen kvoteflytninge et givet år eller blot et mindre antal end de hidtidige 500. Det bliver herefter afgørende for, om Danmark kan tage kvoteflytninge, hvordan det – med forslagets egen formulering - ”går” de udlændinge, som allerede bor i Danmark.

Taget på ordet betyder bemærkningerne til lovforslaget, at ministeren ved en vurdering af, om Danmark skal genbosætte nogle af de rohingyaer, som for tiden hutler sig i gennem i Bangladesh – på flugt fra etniske udrensninger i Myanmar - også vil kunne inddrage det forhold at der har været bandekrig på Nørrebro.

Hidtil har ordningen været praktiseret således, at det primære fokus var på at løfte særligt udsatte flygtninge ud af de ofte elendige lejre, de sad i, sørge for medicinsk behandling til særligt hårdt ramte - i samarbejde med UNHCR, som på forhånd havde visiteret disse mennesker, der efterfølgende blev godkendt af de danske udlændingemyndigheder.

Gennem årene har det været diskuteret, at 500 kvoteflytninge om året var forsvindende lidt - dels i forhold til det samlede behov for genbosættelse, og dels når man sammenlignede med andre lande. Men alt i alt var der enighed om, at

det var en vigtig ordning, og at Danmark uanset det beskedne antal gjorde en helt afgørende forskel for de mennesker, som blev løftet ud af elendige lejre rundt om i verden og genbosat i Danmark. Dette udgangspunkt forlades nu.

Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, side 6-7, at det er regeringens opfattelse,

"at Danmark fortsat, i det omfang der er social og økonomisk kapacitet hertil i samfundet, skal genbosætte flygtninge og dermed også fremadrettet støtte den globale genbosætningsindsats for en del af verdens flygtninge."

Det anføres videre, side 6:

"Antallet af nytilkomne flygtninge har imidlertid stor betydning for, om integrationen efterfølgende kan lykkes. En vellykket integration er afgørende for, at Danmark fortsat kan være et godt og trygt samfund, der hænger sammen økonomisk, socialt og kulturelt.

*Det er derfor nødvendigt, at der bliver skabt den rette balance mellem antallet af flygtninge, som Danmark samlet modtager, og vores evne til at integrere. Danmark har et ansvar for at hjælpe mennesker på flugt, **men vi skal ikke tage så mange flygtninge, at det truer sammenhængskraften i vores land.**" (Vores udhævnings).*

Med dette afsæt - at sammenhængskraften i det danske samfund kan være truet af flygtninge generelt, og kvoteordningen i særdeleshed - introducerer forslaget en lang række kriterier, som

ministeren kan bruge til at begrunde, at man lukker for modtagelsen af kvoteflygtninge eller kun tillader et reduceret antal.

Efter Amnesty Internationals opfattelse er der ikke reelt, empirisk belæg for en antagelse om, at modtagelsen af 500 kvoteflygtninge – også i år, hvor der er indrejst mange spontane asylansøgere – på noget tidspunkt har nået et niveau, hvor man med rimelighed har kunnet tale om, at sammenhængskraften i det danske samfund har været truet.

I 1993-94, hvor Danmark modtog omkring 20.000 flygtninge fra det tidligere Jugoslavien, udover flygtninge fra Iran, Irak, Afghanistan, m.v., kunne man med rimelighed tale om en logistisk udfordring, som krævede kommunernes aktive medvirken til boligplacering, skolegang, sprogundervisning m.v. Men der var ingen, som begyndte at tale om, at det danske samfund var udfordret på sin sammenhængskraft - var begyndt at slå revner.

Efter Amnestys opfattelse er billedet af Danmark som et samfund, hvis fundament synker sammen, tyngt af tilrejsende flygtninge, udtryk for en useriøs argumentation. Danmark er lige så lidt som i 1993-94 truet på sin økonomiske, sociale eller kulturelle sammenhængskraft.

Amnesty opfordrer den danske regering til at gå med i forreste række for at hjælpe mennesker på flugt fra krig, konflikt og overgreb.

Danmark er selvsagt ikke EU-retligt forpligtet til at bidrage til fælles europæiske løsninger på grund af de

danske EU-forbehold, men Amnesty opfordrer alligevel til, at Danmark som et af de rigeste lande i verden – og som en traditionel fortaler for, at de rigeste lande bør stå ved, at de har en særlig medmenneskelig forpligtelse - tager sin del af ansvaret.

Amnesty anbefaler, at EU aftaler fælles løsninger, hvor alle medlemslande – også Danmark - tager imod en rimelig andel af flygtninge i stedet for at overlade hele ansvaret til grænselandene.

Amnesty opfordrer derfor den danske regering til at trække lovforslaget tilbage og genoptage genbosættelsen af de mest sårbare og udsatte flygtninge fra nærområderne – kvoteflygtningene.

Regeringen bør arbejde på både europæisk og globalt plan henimod en fælles og fair model for genbosættelser af mennesker på flugt. Danmark må ikke lade de mest udsatte og sårbare i stikken – de alvorligt syge, mennesker med handicap, de enlige kvinder og børnene.

Konkrete bemærkninger

I bemærkningerne side 8 – 16 gennemgås de forhold, som fremover skal have indflydelse på, om Danmark skal modtage nogen kvoteflygtninge – eller hvor mange – i et givet år.

Det anføres, at der ikke kan angives noget præcist niveau for, hvor mange kvoteflygtninge Danmark kan tage – og at dette skøn over ”genbosætningskapaciteten”

afhænger af en samlet afvejning af ”ydre omstændigheder”.

Regeringen har herefter opremset en lang række forhold, som skal eller kan indgå i vurderingen.

Det er følgende:

- Hvordan ”det går”(sic) med de udlændinge, der allerede befinder sig i Danmark,
- Om der er mange spontane ansøgere,
- Om der er pres på kommunerne,
- Hvordan de udlændinge, som allerede befinder sig i Danmark, er integreret,
- Om de udlændinge, som er i Danmark, tager ungdomsuddannelser eller videregående uddannelser,
- Om der er færre udlændinge på overførselsindkomster,
- Hvor mange der kan tale og begå sig på dansk,
- Om der er flere, der består danskprøver,
- Hvor stor en andel af udlændinge, der begår kriminalitet,
- Om der er en positiv udvikling i retning af, at færre udlændinge dømmes for straffelovsovertrædelser,
- Hvor mange udlændinge, der føler sig anerkendt og deltager i det danske samfund,
- Hvor mange udlændinge, der oplever forskelsbehandling,
- Hvor stor en andel, der oplever begrænsninger i deres selvbestemmelse med hensyn til valg af ægtefælle,

- kæreste, uddannelse, venner mv.,
- Om flere deltager i foreningsliv og oplever større selvbestemmelse,
 - Hvor mange ghetto-områder, der er i Danmark,
 - Og om der er en positiv udvikling i retning af færre udsatte boligområder.

Som det ses, er forslaget en nyskabelse på flere måder.

For det første indfører man nu hensyn, som intet har at gøre med, om en bestemt gruppe mennesker har et særligt behov for beskyttelse.

Tværtimod fremgår det af ovennævnte opremsning, at der skal lægges vægt på forholdene og adfærden hos helt andre mennesker end dem, der er tale om at hjælpe til genbosættelse. Det, som skal vurderes, er adfærden hos de "udlændinge", som bor i Danmark i forvejen.

Hundrede tusindvis af rohingyaer er flygtet fra etniske udrensninger i Myanmar og frister en elendig tilværelse i Bangladesh, som i forvejen er et af verdens fattigste lande.

Efter bemærkningernes ordlyd vil f.eks. rohingyaernes chance for, at nogle af dem kan blive hjulpet til Danmark, blive påvirket – i positiv eller negativ retning - af, om de herboende "udlændinge" tager en ungdomsuddannelse eller en videregående uddannelse, om udlændingene har arbejde, om de selv kan vælge deres ægtefælle, om de tager danskprøver, om de deltager

i foreningsliv, om de begår kriminalitet, om færre dømmes for straffelovsovertrædelser, om de bor i ghettoer, om ghettoerne bliver færre.

Det er en betydelig – og betænkelig – nyskabelse, at man indfører en model, hvor én gruppe menneskers situation afhænger af, hvordan nogle helt andre mennesker har det eller opfører sig i det danske samfund.

Efter bemærkningerne til lovforslaget vil ringe uddannelsesniveau i Albertslund eller bandekrigen på Nørrebro trække i negativ retning for rohingyaers chance for at genbosat i Danmark.

For det andet er der tale om, at man udstyrer den til enhver tid siddende ressortminister med beføjelser, som juridisk må betegnes som elastik i metermål. Der er ingen retlige bindinger med hensyn til, hvordan og med hvilken indbyrdes vægt de enkelte kriterier kan eller skal indgå, når ministeren skal afgøre, om Danmark skal modtage kvoteflygtninge et givet år.

Med den tilførte juridiske elastik vil ministeren vil hvert eneste år kunne begrunde, at der heller ikke i år skal hjælpes kvoteflygtninge til Danmark.

For det tredje giver bemærkningernes brug af betegnelsen "udlændinge" eller "udlændingene i Danmark" anledning til undren og tvivlsspørgsmål.

Ifølge Danmarks Statistisk bor der 200 nationaliteter i Danmark. Nogle er kommet hertil som gæstearbejdere, andre har fået asyl i

Danmark, atter andre er familiesammenført eller har fået opholdstilladelse som uledsagede mindreårige. Endelig er nogle i Danmark, fordi de har særlige kvalifikationer.

Alle disse mennesker omfatter lovforslaget med det ene ord "udlændinge" – som om man med rimelighed kan omtale og opfatte dem som en gruppe.

Det er disse udlændinges adfærd og integration i Danmark, som skal indgå, når ministeren skal vurdere, om Danmark kan hjælpe nogle få hundrede rohingyaer eller andre i lignende nødsituationer.

Når den siddende minister skal afgøre, hvordan "det går med udlændingene i Danmark" eller "med integrationen" (som det udtrykkes i bemærkningerne side 3, 8, 9, 10, 14 og 15), så skal "udlændinge" blandt andre omfatte tyrkiske, jugoslaviske og pakistanske gæstearbejdere fra sidst i 1960'erne, chilenske flygtninge fra 1970'erne, iranske flygtninge fra 1980'erne, irakiske flygtninge fra 1990'erne, Kosovo-albanerne fra midt-90'erne, afghanere og somaliere fra 2000'erne osv. Osv.

Det er vanskeligt at se, hvordan man med mening kan omfatte en så mangfoldig gruppe med ét ord – udlændingene - og med dette afsæt vurdere, om "udlændingenes integration" i Danmark gør, at Danmark kan tage nogle få hundrede kvoteflygtninge.

Det fremgår ikke af forslaget, om "udlændingene" i denne

sammenhæng også skal omfatte de flygtninge og indvandrere og efterkommere, som er blevet danske statsborgere - om de i denne sammenhæng også skal anses som udlændinge- når det skal vurderes, om Danmark skal modtages kvoteflygtninge.

Endelig rejser det omfangsrige katalog over kriterier eller parametre spørgsmål om, hvordan regeringen vil sikre, at de "integrationsindikatorer", man nævner, måles på en pålidelig måde, så det sikres, at der ikke blot er tale om udokumenterede fornemmelser og opfattelser af, hvordan "det går".

Der tænkes her blandt andet på de kriterier, som går på, om udlændingene føler sig anerkendt i samfundet, om de selv kan vælge deres ægtefælle eller kæreste eller studium eller venner; om de deltager i foreningsliv, om de oplever forskelsbehandling eller begrænsninger i deres selvbestemmelse. Det er ikke klart, hvordan man vil sikre en objektiv belysning af disse forhold.

Hvis man ikke kan følge Amnesty's primære opfordring om at trække forslaget i sin helhed, skal vi opfordre til, at de parametre, som man reelt ikke har mulighed for at dokumentere, udelades, så det sikres, at ordningen ikke administreres på grundlag af subjektive fornemmelser.

Amnesty International, den 9. oktober 2017